

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/55/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117219054
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117219054.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: V. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, S., o zaplatenie sumy 1.729,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. januára 2019 č.k. 27Csp/168/2017-78 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.292,85 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,79 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.292,85 eur od 03.11.2018 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 16,8% (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. j), k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., § 788 ods. 1, 2, § 791 ods. 1, § 39, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba bol podaná dôvodne len čiastočne. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy a zistil, že zmluva neobsahuje zmysle § 9 ods. 2 písm. k) presne uvedenú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátky 30,00 €, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedená výška splátky istiny a úroku. Zo zmluvy nie je zrejmé, či poplatok za poistenie je súčasťou splátky, alebo je spotrebiteľ povinný platiť ho zvlášť. Zmluva obsahuje údaj o RPMN, avšak nie sú v nej uvedené všetky predpoklady použité na jej výpočet. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona 129/2010 Z.z.. Zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí

zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Naviac, žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že skúmal bonitu žalovanej, teda že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, resp. nepreukázal, že z jeho strany neprišlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (keď veriteľ/žalobca je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov); žalobca totiž nepredložil žiadny doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovanej ako dlžníka splácať úver. Uvedené obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a ods. 2 cit. zákona považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto zamietol žalobu v časti uplatneného úroku. Súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne len v časti nevrátenej istiny z poskytnutej sumy 2.000,- eur zníženej o zaplatené splátky 707,15 eur, t.j. 1.292,85 eur. V zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti, ktorá bola jediná individuálne dojednaná sa uvádza len poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 0,74 eur mesačne. Z titulu poistného žalobca započítal zo zaplatených splátok do splatnosti sumu 17,02 eur. Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poistného plnenia, výška poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil. Žalobca tak nepreukázal existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné, preto súd túto zaplatenú čiastku započítal na istinu a vo zvyšku uplatneného nároku na poistné žalobu zamietol. Žalovaná sa dostala do omeškania s jednotlivými splátkami od 10.1.2017, nakoľko ich zaplatila oneskorene. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5% z jednotlivých dlžných splátok do splatnosti úveru spolu vo výške 0,79 eur. Súd zaviazal žalovanú, okrem vyššie uvedenej istiny, zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,79 eur. V časti uplatnených úrokov z omeškania po zosplatení, t.j. od 11.7.2017, súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal odoslanie výzvy zo dňa 10.7.2017 na predčasné splatenie úveru žalovanej prostredníctvom poštového podniku. Pričom sám v žalobe uvádza, že v súlade s čl. 19 bod 19.8 VOP sa písomnosť banky považuje za doručenie klientovi tretím dňom od jej odoslania prostredníctvom poštového podniku. Žaloba bola doručená žalovanej dňa 1.11.2018 a nasledujúci pracovný deň 2.11.2018 mohla plniť a do omeškania sa dostala až od 3.11.2018 z priznanej istiny. V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami súd priznal úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne od 3.11.2018 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a to v istine, ako i v uplatnenom príslušenstve, nakoľko pokiaľ nie je dané právo na zaplatenie samej istiny, nemožno priznať ani požadované príslušenstvo takej istiny. Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovení § 255 ods. 2 CSP. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 1.729,29 eur a príslušenstva ku dňu rozhodnutia vo veci vo výške 508,30 eur. Pri rozhodovaní o pomere úspechu súd musí zohľadniť celý žalobcom uplatnený nárok v konaní, teda žalobca bol v konaní úspešný v 58,40% (v časti istiny 1.292,85 eur a úroku z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu vo výške 13,72 eur) a žalovaná vo výške 41,6%. Vzhľadom na pomer úspechu súd zaviazal žalovanú na náhradu pomernej časti trov konania žalobcu v rozsahu 16,80% (58,4-41,6).

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to z dôvodov v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP ho zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného aj na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. l) žalobca uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky a teda niektoré náležitosti, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy v bode 1.2. a sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti termínom anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Žalobca ďalej poukázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR ohľadne splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010

Z.z. a to uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 č.k. 3 Cdo/146/2017, č.k. 4Cdo/211/2017-201 z 23.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu zo 17.04.2018 sp. zn. 3 Cdo/56/2018, uznesenie NS SR z 26.09.2018 sp. zn. 4Cdo/65/18 atď. Tvrdeniu súdu, že zmluva neobsahuje predpoklady RPMN žalobca uviedol, že z rozhodnutia nie je zrejmé, ktoré konkrétne predpoklady chýbajú a na základe akých úvah dospel k záveru, že v zmluve nie sú uvedené všetky. Má za to, že v tejto časti je uvedený rozsudok nesprávny a nálezite a úplne nie je odôvodnený. Ďalej uviedol, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve sú uvedené a teda je toho názoru, že zmluva obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Predpoklady pre výpočet RPMN sú nasledovné: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. V zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je uvedený aj vzorec výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Ďalej je odvolateľ toho názoru, že zákon nepožadoval ani v súčasnosti nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka, ako vyplýva z vyššie uvedeného, splnila. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.03.2018 č.k. 14Co/26/2017 a Krajského súdu v Nitre zo dňa 26.09.2018 č.k. 6Co/237/2017-124. K preskúmaniu bonity žalobca uviedol že má za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie, opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov SR a to Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.06.2017 č.k. 11Co/33/2017-53 a zo dňa 28.08.2018 č.k. 11Co/157/2018, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.01.2018 č.k. 5Co/262/2017 atď. Žalobca ďalej uviedol, že ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a zbral do úvahy údaje zo spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií, report zo sociálnej poisťovne, údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru, kde sa nachádzali údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa. Ďalej uviedol, že v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Žalobca je toho názoru, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnil. K tvrdeniu súdu, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na predčasné splatenie úveru žalovanému a preto priznal nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému uviedol, že súd mal na doručenie dôkazu o doručení výzvy žalobcu vyzvať a preto doručuje dôkaz o tom, že sa výzva dostala do sféry dispozície žalovaného. Zamietnutiu nároku na poistné vzhľadom na názor súdu, že žalobca nepreukázal uzatvorenie poistenia žalobca uviedol, že súd mal žalobcu vyzvať na doplnenie tvrdení o ich preukázaní ohľadne poistenia. Čo sa týka rozhodnutia o trovách konania žalobca uviedol, že pri výpočte náhrady trov konania súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/2/2016 z 27.07.2006 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.03.2018 č.k. 12Co/145/2017, Krajského súdu Nitra zo dňa 30.05.2018 č.k. 25Co/40/2018 žalobca je toho názoru, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada.

5. Žalovaná odvolací návrh nepodala, písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu nezaslala.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej

inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v napadnutom výroku III. o náhrade trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

7. Vyhovujúca časť rozsudku vo vyhovujúcom výroku I. nebola napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu čiastočne zamietol (suma 436,44 Eur, úrok 69,47 eur, úrok 11,50 % ročne zo sumy 1729,29 eur od 11.7.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5 % ročne z istiny 436,44 eur od 11.7.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5 % ročne z istiny 1.292,85 eur od 11.7.2017 do 2.11.2018, úrok z omeškania 5 % ročne z úroku 69,47 Eur od 11.7.2017 do zaplatenia, 1,48 Eur poplatok za poistenie) a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

9. Vyhovenie žalobe v sume 1.292,85 eur, úrok z omeškania vo výške 0,79 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.292,85 eur od 03.11.2018 do zaplatenia (I. výrok) nebol napadnutý odvolaním, preto rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci (s výnimkou záveru o tom, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch), keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil s uvedenou výnimkou, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod (s uvedenou výnimkou), pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

11. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné.

12. Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 07.04.2015 úverovú zmluvu, ktorou žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- Eur s dohodnutou výškou splátky 30,00 Eur, počtom splátok 108, splatnosťou 1. splátky 06.05.2015, splatnosťou úveru 08.04.2024, ročnou úrokovou sadzbou 11,5%, RPMN 13,23 %, priemernou RPMN 16,16 %, poplatkom za poskytnutie úveru 60,- Eur, celkovou čiastkou na zaplatenie 3.300 Eur, poplatkom za poistenie 0,74 Eur. Žalovaná zaplatila žalobcovi z poskytnutého úveru sumu 707,15 Eur.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľkou, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami. Súd prvej inštancie správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva

neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z. (aj keď správne malo byť uvedené písm. l) cit. zákona účinného ku dňu 07.04.2015, ktoré znenie zákona však bolo správne). Odvolací súd dopĺňa, že RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) je jedným z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Legislatívca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN a konštatuje, že hoci úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN, tento nie je v súlade s požiadavkou § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES <. z 23.4.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Pričom z obsahu zmluvy takýto výpočet ani nevyplýva. Odvolací súd poukazuje na to, že zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa zákon č.129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. b) spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

14. S poukazom na uvedené a v súlade s § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd konštatuje, že už len jeden chýbajúci údaj v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona, v tomto prípade písm. j) má za následok, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba je nad rámec sumy priznanej vo výške 1.292,85 Eur (predstavuje rozdiel poskytnutého úveru 2.000,- Eur a zaplatenej sumy žalovanou na úver vo výške 707,15 Eur) a sumy žalovanej žalobcom vo výške 1.729,29 Eur v rozdiel 436,44 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z istiny 436,44 eur od 11.7.2017 do zaplataenia nedôvodná a taktiež v časti úroku 69,47 eur, úroku 11,50 % ročne zo sumy 1729,29 eur od 11.7.2017 do zaplataenia, keďže úrok je bezúročný a bez poplatkov.

15. Hoci odvolací súd sa už stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov považuje za vhodné zaoberať sa aj námietkou žalobcu, že povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch splnil (posúdil schopnosti žalovaného splácať úvere posúdil jeho príjmy a výdavky na základe údajov v žiadosti o spotrebiteľský úver a taktiež na základe údajov o výške príjmu a výdavky na základe žiadosti o spotrebný úver a na základe údajov o výške príjmu z reportu Sociálnej poisťovne a z reportu zo Spoločného registra bankových informácií /SRBI/, a pokiaľ súd prvej inštancie v tejto časti považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie podľa § 129 ods. 1 CSP.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že samotný žalobca v žalobe uviedol skutkové tvrdenie, že bonita žalovanej bola pred poskytnutím úveru v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch overená. Uvedené však nevyplýva z obsahu samotnej úverovej zmluvy, pričom žalobca uvedené pred súdom prvej inštancie nepreukázal žiadnymi dôkazmi. Súdom prvej inštancie postupoval správne, keď podľa § 129 CSP nevyzval žalobcu na predloženie dôkazov o overení bonity žalovanej, keď uvedené nesúvisí s neúplnosťou žalobného návrhu, ale týka sa unesenia dôkazného bremena. Súdom prvej inštancie už len podporu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru správne uzavrel, že nebol

dodržaný postup konania s odbornou starostlivosťou zo strany žalobcu pri zisťovaní príjmov žalovanej, resp. jej záväzkov a výdavkov, čím sa daný dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

17. Rovnako v súvislosti s dojednaním poistenia odvolateľ poukázal na čl. 1.2 úverovej zmluvy (uvedený poplatok 1,48 Eur mesačne) a zároveň na čl. 2.5 zmluvy (z ktorého vyplýva, že žalovaný prevzal poistnú zmluvu a oboznámil sa s ňou) a namietal, že súd prvej inštancie mal postupovať podľa § 129 ods. 1 CSP pokiaľ považoval návrh za neúplný (mal žalobcu vyzvať na preukázanie poistenia), pričom postupom okresného súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 365 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku).

18. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (< 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

19. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

20. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky <., znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP <., podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok < v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 < ods. 1 CSP, pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch návrhu a pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprímerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

21. Odvolací súd má za to, že je zjavné, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali jeho nárok na zaplatenie poistného 1,48 Eur, keď opomenul predložiť poistnú zmluvu, ktorá zakladá jeho nárok na požadované poistné, keď podľa § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka je pre poistnú zmluvu predpísaná písomná forma, pričom túto požiadavku nespĺňa žalobcom predložená predmetná úverová zmluva zo dňa 07.04.2015, ktorá obsahuje v bode 1.2 údaj o type poistenia - Súbor A a výšku poistného 0,74 Eur/ mesačne a v bode 2.8 odkaz, že žalovaná ako klient prevzala a oboznámila sa s poistnou zmluvou a Všeobecnými poistnými podmienkami. Pričom z predmetnej úverovej zmluvy nevyplývajú ani základné obsahové náležitosti poistnej zmluvy podľa § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poistného plnenia, splatnosť poistného, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty). Vzhľadom na uvedené nemožno považovať nárok žalobcu na poistné za riadne

preukázaný, čo by súdu umožňovalo takto uplatnený nárok žalobcovi priznať, preto sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie (odsek 45 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktorý správne žalobu v sume 1,48 Eur ako nedôvodnú zamietol.

22. Žalobca nesúhlasil so zamietnutím žaloby v časti úroku z omeškania 5 % ročne z istiny 1.292,85 eur od 11.7.2017 do 2.11.2018, úroku z omeškania 5 % ročne z úroku 69,47 Eur od 11.7.2017 do zaplatenia, keď uviedol, že súd mal vyzvať žalobcu na predloženie dôkazu doručenia predžalobnej výzvy žalovanej, čím zo strany súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Odvolací súd aj vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že zamietnutie žaloby v tejto časti je správne a dôvodné, pretože Civilný sporový poriadok neukladá súdu žiadnu povinnosť vyzvať žalobcu na predloženie konkrétneho dôkazu v sporovom konaní, nakoľko by došlo k porušeniu zásady rovnosti strán v sporovom konaní.

23. S ohľadom na uvedené neobstojí námietka žalobcu ohľadom výzvy podľa § 129 CSP, keďže je zrejmé, že sa nejedná o situáciu, ktorú navodzuje žalobca ohľadom neúplnosti žalobného návrhu, ale unesenia /neunesenia dôkazného bremena vo vzťahu pre zaplatenie požadovaného poistného a v časti zamietnutého úroku z omeškania za obdobie do 02.11.2018. Odvolací súd má za to, že zamietnutím žaloby v tejto časti nedošlo k nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie, ktorý by znemožnil žalobcovi uskutočniť patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

24. K odvolaniu žalobca pripojil Doručenkú adresovanú zo strany žalobcu žalovanej s dátumom uloženia 13.07.2017 a s dátumom vrátenia 1.8.2017 ako nedoručenú v odbernej lehote, Žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 07.04.2015, Všeobecné poistné podmienky pre poistenie schopnosti splácať úver s účinnosťou od 1.2.2014, report zo Sociálnej poisťovne, Credit report - Standard, Credit report - Analytic, Credit report - Subject.

25. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

26. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. Civilný sporový poriadok zaviedol do slovenského procesného práva ako novum právny inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP). Tento inštitút je naviazaný najmä na zásadu koncentrácie konania (§ 154 CSP). Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné. Účelom zmeny je urýchlenie konania, čo sa prejavuje precizovaním procesných povinností strán sporu pri predkladaní skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Zaviedla sa diskrečná právomoc súdu (podľa okolností konkrétneho prípadu) neprihliadnuť na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli urobené včas.

28. V záujme zefektívnenia dokazovania zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku pristúpil k novej koncepcii koncentrácie konania, ktorej zmyslom je uskutočniť isté procesné úkony v určitej fáze konania, čo zvyšuje procesnú zodpovednosť strán sporu a ich prístup k plneniu dôkaznej povinnosti. Strany sporu musia do momentu určeného zákonom uviesť všetko (skutkové tvrdenia aj dôkazy), na čom chcú postaviť svoj nárok, resp. poprieť nárok protistrany. Ak tak neurobia v zákonom určenej dobe, túto možnosť stratia. Možnosť modifikácie predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny vyplývajúce z výsledkov vykonaného dokazovania. Na skutočnosti a dôkazy predložené a označené neskoro súd neprihliada, hľadá sa na ne akoby neboli uplatnené. Civilný sporový poriadok rozlišuje sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania (§ 153 a § 154 CSP). Sudcovská koncentrácia sa neuplatní v sporoch s ochranou slabšej strany, okrem výnimky, ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 v spojení s § 296 CSP).

29. Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP (súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné

úkony, ktoré vedú k nedôvodným prietahom v konaní). Vo všeobecnosti procesný úkon v zmysle § 153 ods. 1 CSP nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr, ak by konala starostlivo.

30. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4 CSP) sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 CSP. V zásade platí, ak neexistujú osobitné dôvody, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné.

31. Sudcovská a zákonná koncentrácia konania podľa ustanovení CSP v podstate vylučuje, aby strana mohla v odvolacom konaní prednášať ďalšie návrhy, ktoré opomenula zo svojej viny predniesť pred súdom prvej inštancie. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované. Odvolací súd má za to, že nebol dôvodný postup podľa § 384 ods. 3 CSP, keďže neboli splnené predpoklady podľa § 366 CSP. Tu odvolací súd poukazuje na to, že keďže súd prvej inštancie správne uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov, keďže úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, je bez významu, či žalobca preukáže splnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

32. Ďalej odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, že pri výpočte náhrady trov konania súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu, nakoľko pre účely procesného rozhodovania o náhrade trov konania - aj vzhľadom na dĺžku jeho trvania, je namieste zisťovať predbežnú výšku príslušenstva v čase rozhodovania súdu (bližšie napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2014). Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne posúdil vzťah uplatneného nároku v konaní v súvislosti s dopadom na náhradu trov konania. Nárok uplatnený žalobcom pozostával z istiny ako aj z uplatneného príslušenstva, pričom uplatnené príslušenstvo (hoci aj nevyčíslené) je podstatnou časťou nároku, keďže má svojim charakterom narastajúcu tendenciu. Súd prvej inštancie následne správne ustálil pomer úspechu sporových strán a dostatočne odôvodnil priznanie náhrady trov konania žalobcovi a to veľmi prehľadne a spôsobom zrozumiteľným a preskúmateľným, zodpovedajúcim zákonnej úprave.

33. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobu vo výroku II. čiastočne zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. vrátane správneho závislého výroku o náhrade trov konania (III. výrok) ako vecne správne postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

34. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa týkajúcu sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

37. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

38. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď žalovanej žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

39. S ohľadom na uvedené odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).